

др *Добросав* МИЛОВАНОВИЋ
ванредни професор Правног факултета Универзитета у Београду

Лана ЈАНКОВИЋ
секретар Комисије за хартије од вредности

ДОСТУПНОСТ ИНФОРМАЦИЈА ОД ЈАВНОГ ЗНАЧАЈА НА ФИНАНСИЈСКОМ ТРЖИШТУ*

Резиме

Аутори се у раду баве ишћањем достуупности информација од јавној значаја на финансијском тржишту. Током рада орјана јавне властии настјају бројне информације или орјани јавне властии долазе у посед различитиих информација, од којих су посебно значајне оне до којих Комисија дође вршењем надзора. Ти подаци представљају пословну тајну. Аутори сматрају да би требало да постоји право на слободан пристиуп информацијама о незаконитом и нејравилном пословању и посипуању и да би орјани који врше јавна овлашћења на финансијском тржишту требало да, по сојственој иницијативи, објаве ове податке. Анализирајући посебно осетљиво ишћање инсајдерских информација у контексту достуупности информација од јавној значаја, аутори закључују да би Комисија требала да јавно објави инсајдерску информацију када сматра да треба омоућити слободан пристиуп тој информацији, а не да је искључиво достави лицу које је поднело захтев.

Кључне речи: *транспарентности, информације од јавној значаја, финансијско тржиште.*

* Овај рад је сачињен као део пројекта на Правном факултету Универзитета у Београду „Србија као правна држава“.

I Појам информације од јавног значаја

У погледу начела јавности рада, органи јавне власти дужни су да јавности омогуће увид у свој рад, према закону којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја. Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја¹ (ЗСПИЈЗ) под њом подразумева информацију којом располаже орган јавне власти,² насталу у раду или у вези са радом тог органа, а односи се на све оно о чему јавност има оправдан интерес да стекне сазнање. Закон уводи претпоставку да оправдани интерес постоји увек када се ради о информацијама којима располаже орган власти које се односе на угрожавање, односно заштиту здравља становништва и животне средине, а ако се ради о другим информацијама, сматра се да оправдани интерес јавности постоји, осим ако орган власти докаже супротно. ЗСПИЈЗ је широко поставио круг лица која имају право на прибављање информације у складу са одредбама овог закона, као и круг права која ова лица имају. У том смислу, свако има право да му буде саопштено да ли орган власти поседује одређену информацију од јавног значаја, односно свако има право да му се информација од јавног значаја учини доступном тако што ће му се омогућити увид у документ који садржи информацију од јавног значаја, право на копију тог документа, као и право да му се, на захтев упути копија документа.

Током рада органа јавне власти настају бројне информације или ови органи долазе у посед различитих информација. При томе, са аспекта физичких и правних лица, посебан значај имају информације које ови органи прибављају вршењем (инспекцијског) надзора или сличних начина контроле у различитим областима. ЗСПИЈЗ је унео посебну димензију у вези са још увек важећом одредбом претходног Закона о државној управи (ЗДУ),³ према којој је инспектор дужан да чува, као службену тајну, податке до којих дође приликом вршења надзора или које му органи, организације и грађани доставе у вршењу надзора. Смисао ове одредбе претходног ЗДУ је да се сачувају легитимни интереси за очувањем тајности података одређеног лица у вези са нпр. начином обављања пословања или новим технологијама које би конкурентске фирме могле да искористе.

1 Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја (*Службени гласник РС*, бр. 120/04, 54/07, 104/09 и 36/10).

2 У смислу нашег рада, орган јавне власти је сваки орган који у вршењу свог изворног или повереног делокруга на финансијском тржишту обавља послове који су аналогни пословима инспекцијског надзора.

3 Закон о државној управи (*Службени гласник РС*, бр. 20/92, 6/93, 48/93, 53/93, 67/93, 48/94 и 49/99).

Имајући у виду да контрола Комисије за хартије од вредности, у суштини представља врсту инспекцијског надзора у посебној области, коју она врши у својству независног регулаторног тела, слична одредба постоји и у Закону о тржишту капитала⁴ (члан 256). Наведена одредба предвиђа да су прошли и садашњи председник, чланови и запослени Комисије, као и лица којима Комисија повери обављање послова из своје надлежности, дужни да чувају податке о издаваоцима хартија од вредности, лицима над којима Комисија врши надзор (и којима даје дозволе), као и друге податке о чињеницама и околностима о којима су сазнали у вези са вршењем функције, односно рада, осим података који су доступни јавности, а те податке не смеју користити у личне сврхе, саопштавати трећим лицима, нити омогућити трећим лицима да их користе.

Наведени подаци, осим података који су доступни јавности, сматрају се пословном тајном.⁵ Подаци који се сматрају пословном тајном могу се саопштавати и ставити на увид на основу налога суда, односно налога Комисије. Комисија може да достави ове податке и да их стави на увид: 1) надлежним органима у Републици и 2) надлежним органима у другим земљама од којих је Комисија овлашћена да добија или да са њима размењује податке у сврху надзора, регулације, истраге или спровођења закона, а у складу са одредбама овог закона.

У вези са чињеницом да ови подаци представљају службену тајну инспектора, односно пословну тајну Комисије, од значаја је одредба чл. 8 ЗСПИЈЗ, према којој се права на слободан приступ датим информацијама могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом, ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде *ирејтежнијеј инџереса* (обележили аутори) заснованог на уставу или закону. При томе, ниједна одредба овог Закона не сме се тумачити на начин који би довео до укидања неког права које овај Закон признаје или до његовог ограничења у већој мери од оне која је прописана на претходно наведени начин. У том смислу, у одељку о искључењу и ограничењима слободног приступа информацијама од јавног значаја, ЗСПИЈЗ предвиђа околности у којима орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја. То су нпр. ситуације код којих би орган тиме: угрозио живот, здравље, сигурност или које друго важно добро неког лица; или

4 Закон о тржишту капитала (*Службени гласник РС*, бр. 31/2011).

5 Интересантно је да их ЗДУ код инспекцијског надзора сматра службеном тајном, док их ЗТК регулише као пословну тајну. Мишљења смо да је прво решење правилније имајући у виду да је реч о органима који врше јавна овлашћења, а не привредну делатност. Такође, и овај термин службена тајна постао је превазиђен усвајањем Закона о тајности података.

озбиљно угрозио одбрану земље, националну или јавну безбедност, или међународне односе. За вршење инспекцијског надзора, односно контроле на финансијском тржишту, од посебног је значаја тачка 5 по којој би орган тиме учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацији. У овом случају би требало одредити који јавни интерес има претежнији значај. Евидентно је да је реч о правном стандарду у чијем тумачењу ће пракса органа јавне власти, Повереника за слободан приступ информацијама од јавног значаја, као и управно-судска пракса у будућности обликовати његову садржину. Сматрамо да законска гаранција службене тајности података прибављених при вршењу инспекцијског надзора, односно контроле на финансијском тржишту, не би смела да послужи за прикривање повреда закона којима се повређују легитимни интереси грађана и јавни интереси у погледу заштите виталних вредности као што су здравље, животна средина, безбедност и сл, о чему суштински и говоре наведене одредбе ЗСПИЈЗ. У вези са тим, мишљења смо да би требало да постоји право на слободан приступ информацијама о незаконитом и неправилном пословању и поступању (нпр. преварама клијента инвестиционог друштва, манипулацијама на тржишту, инсајдерском трговању и сл.). Поред тога, сматрамо и да би органи који врше јавна овлашћења на финансијском тржишту требало да, по сопственој иницијативи, објаве ове податке. На овај начин би се постигли циљеви регулације путем (негативне) репутације – ради (превентивне) заштите инвеститора, као и ради обезбеђења равноправне тржишне утакмице између учесника на финансијском тржишту који поштују прописе и стандарде и оних који се користе недозвољеним активностима/радњама у циљу стицања профита, привлачења или задржавања клијената.

Посебан значај за решавање наведених проблема имају и питања категоризације информација које се имају сматрати тајном и субјеката који имају право приступа датим информацијама. То је од посебног значаја након усвајања Закона о тајности података⁶ којим је уместо раније уведена нова класификација тајни. Такође, Влада је донела Уредбу о начину и поступку означавања тајности података, односно докумената,⁷ као и Уредбу о ближим критеријумима за одређивање сте-

6 Закон о тајности података (*Службени гласник РС*, бр. 104/2009).

7 Уредба о начину и поступку означавања тајности података, односно докумената (*Службени гласник РС*, бр. 8/2011).

пена тајности „државна тајна“ и „строго поверљиво“⁸ којом се прецизира садржај нових категорија тајни. На овај начин превазиђен је озбиљан проблем у примени прописа, посебно ако се има у виду да низ других закона још увек користи термине из претходног закона који је уређивао ову материју. Тако се нпр. до усклађивања релевантних закона поставља питање да ли се може тражити кривична одговорност лица које ода службену тајну.

II Проблеми у вези са могућношћу коришћења правних лекова

Један до практичних проблема у примени ЗСПИЈЗ је немогућност органа који је у првом степену одбио захтев да омогући лицу слободан приступ информацији од јавног значаја да покрене управни спор против решења Повереника. Наиме, ЗСПИЈЗ јесте дао могућност покретања управног спора тиме што је одредбом чл. 27, ст. 1 прописао да се против решења и закључка повереника може покренути управни спор. Међутим, ову могућност у суштини има првенствено лице коме је и Повереник, у својству другостепеног органа потврдио одбијајуће решење првостепеног органа. Уколико би Повереник донео решење којим би поништио решење првостепеног органа и омогућио приступ одређеној информацији, онда због своје позиције првостепеног органа, конструкције управног поступка и управног спора, као и ставова судске праксе, првостепени орган не би могао да покрене управни спор, чак и када су разлози због којих је одбио захтев за приступ одређеној информацији крајње утемељени.

Наиме, ЗСПИЈЗ је све органе власти који примењују овај Закон, односно решевају по захтевима за слободан приступ информацијама од јавног значаја ставио у положај првостепених органа којима је повереник за информације од јавног значаја другостепени орган у предметним поступцима. Орган власти који решава у двостепеној управној ствари не може истовремено имати и положај странке и да буде тужилац у управном спору против одлуке која је донета у управној ствари у којој је поступао.⁹

Који су могући путеви за заштиту у управном спору? Са аспекта заштите јавног интереса једини пут за покретање управног спора био би могућ преко Републичког јавног тужилаштва, ако би оно ради заштите јавног интереса поднело тужбу против решења Повереника, којим је на-

8 Уредба о ближим критеријумима за одређивање степена тајности „државна тајна“ и „строго поверљиво“ (Службени гласник РС, бр. 46/2013).

9 Из Решења Управног суда, 9 У. 26434/2010 од 28.7.2011. године.

ложено првостепеном органу јавне власти да омогући слободан приступ информацијама од јавног значаја.

С друге стране, објављивање одређене информације – нпр. о врсти и обиму трговања одређеним акцијама – могло би да буде на штету приватних интереса одређеног (физичког или правног) лица. Наиме, ако је то лице кренуло да трговином реализује одређену законом допуштenu стратегију трговања, предуслов успешности је управо чињеница да се не знају подаци о његовом трговању. Стога се брокер појављује у трговању у своје име а за рачун тог клијента и ови подаци представљају пословну тајну. У тим ситуацијама неспорно је да ово лице има правни интерес да наведене информације не буду доступне (нарочито) одређеном лицу или лицима. Стога би му требало омогућити учешће већ у првостепеном поступку¹⁰ пред надлежним органом јавне власти на финансијском тржишту, али и у другостепеном поступку, где би пред Повереником имао право да пружи аргументацију у прилог недопуштања приступу датим информацијама. Коначно, изгледа нам неспорним да би ово лице могло да поднесе тужбу за покретање управног спора против решења Повереника којим се допушта приступ датим информацијама, уз могућност тражења привремене мере ради одлагања извршења решења Повереника до доношења одлуке Управног суда.

Иста аргументација може се користити у прилог давања могућности јавном тужиоцу да учествује у другостепеном поступку пред Повереником, када сматра да би омогућавање приступа одређеној информацији били на штету (претежнијег) јавног интереса, као и у погледу могућности да он поднесе тужбу за покретање управног спора.

Осетљивије је питање учешћа у наведеним поступцима од стране других органа јавне власти чија се информација нашла у поседу органа јавне власти на финансијском тржишту, као резултат њихове сарадње и координације. Мишљења смо да би органи јавне власти (на финансијском тржишту), пре доношења своје првостепенe одлуке, несумњиво требало да затраже мишљење наведених органа. С друге стране, ако то није учињено, али и независно од те чињенице, сматрамо да би им у поступку пред Повереником требало омогућити да доказују да не би требало објавити одређену информацију, нарочито ако она представља („државну“, „строго поверљиву“, „поверљиву“ или „интерну“) тајну. Међутим, у поступку пред Управним судом, доиста се поставља питање да ли орган чија је информација достављена органу јавне власти на финансијском тржишту (нпр. Комисији за хартије од вредности),

10 Може се поставити и питање обавезе првостепеног органа да дато лице обавести о поднетом захтеву за приступ информацијама које се на њега односе, јер је несумњиво реч о лицу које има страначку легитимацију у датом поступку.

иако није непосредно донео решење којим се одбија захтев за приступ информацији, има активну легитимацију за подношење тужбе. Наиме, овде је реч о органу који би иначе, да је њему тај захтев поднет, имао улогу првостепеног органа, који, према његовој позицији, карактеру управног поступка и управног спора и ставовима судске праксе, није допуштено да поднесе тужбу.

Проблем (не)допуштања приступа одређеној информацији, са аспекта утврђивања претежнијег јавног интереса, нарочито је изражен у поступцима надзора које спроводи Комисија. Закон о тржишту капитала је дао снажна надзорна овлашћења Комисији као регулатору на тржишту капитала. Овим Законом је одређен широк круг субјеката и поступака над којима Комисија врши надзор. У вршењу надзора Комисија сарађује и са другим домаћим и иностраним органима и организацијама.

У пракси нарочити проблем представља документација коју је Комисија у поступку надзора добила од других државних органа, а који носе ознаку тајности. Најчешће је реч о документима које она добија од Управе за спречавање прања новца и финансирање тероризма а који се у складу са одредбом чл. 74, ст. 1 Закона о спречавању прања новца и финансирања тероризма¹¹ означавају одговарајућим степеном тајности („строга поверљиво“).

Иако је чл. 9, ст. 1, тач. 5 ЗСПИЈЗ прописано да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, ако би тиме учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као државна, службена, пословна или друга тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица, а због чијег би одавања могле наступити тешке правне или друге последице по интересе заштићене законом који претежу над интересом за приступ информацији, у пракси Повереник често решењем налаже достављање управо ових података.

Како је достављање података који су означени одређеним степеном тајности превидиђено као кривично дело како чл. 98 Закона о тајности података тако и чл. 337, ст. 1 Кривичног законика,¹² извршењем решења Повереника, у делу којим је налаже достављање информација које су означене као строго поверљиве, Комисија би починила наведена кривична дела. Са друге стране, због непоступања Комисије у складу са решењем Повереника, против Комисије може бити покренут посту-

11 Закон о спречавању прања новца и финансирања тероризма (*Службени тласник РС*, бр. 20/2009, 72/2009 и 91/2010).

12 Кривични законик (*Службени тласник РС*, бр. 85/2005, 88/2005 – испр., 107/2005 – испр., 72/2009, 111/2009, 121/2012 и 104/2013).

пак административног извршења тог решења, а против одговорног лица може бити поднета прекршајна пријава.

III Информације од јавног значаја и инсајдерске информације

Достављање информација од јавног значаја нарочито је осетљиво на финансијском тржишту, поред осталог и због инсајдерских информација које имају велики значај на овом тржишту. Инсајдерске информације су информације о тачно одређеним чињеницама, које нису јавно објављене, односе се директно или индиректно на једног или више издавалаца финансијских инструмената или на један или више финансијских инструмената, а које би, да су јавно објављене, вероватно имале значајан утицај на цену тих финансијских инструмената или на цену изведених финансијских инструмената.

Наиме, ако инсајдерска информација није објављена, а лице које је путем ЗСПИЈЗ прибави и искористи на један од недозвољених начина пре него што је објави (или је уопште не објави), онда се Комисија, поштујући ЗСПИЈЗ ставља у позицију „саучесника“ у инсајдерском трговању. Мишљења смо да би овај проблем могао да се превазиђе на једноставан начин, тако што би Комисија у случају да је реч о инсајдерској информацији за коју сматра да јој треба омогућити слободан приступ, извршила њено јавно објављивање, а не искључиво достављање лицу које је поднело захтев. Тиме би се обезбедила равноправност свих учесника на тржишту. С друге стране, ако сматра да је не би требало објавити, онда би у образложењу решења Комисија требало да наведе да, ако Повереник ипак сматра да би требало омогућити слободан приступ датој (инсајдерској) информацији, да би он требало да поступи на исти начин, тако што ће информацију јавно објавити, а не доставити је само подносиоцу захтева.

IV Остали органи јавне власти на финансијском тржишту

Поред Комисије за хартије од вредности, статус органа јавне власти, у смислу субјекта који се јавља као ималац јавних овлашћења, на финансијском тржишту Србије појављују се и Београдска берза и Централни регистар хартија од вредности. Разлог за то није у чињеници да је реч о субјектима који су у потпуном или делимичном/већинском власништву државе, него у чињеници што ова правна лица при доношењу својих одлука о пријему у чланство, укључењу хартија од вредности на тржиште или упису у Централни регистар, односно губитку ових стату-

са, примењују правила Закона о општем управном поступку, на основу јавних овлашћења која су им поверена. Постоје мишљења – нпр. изражена при изради радне верзије Закона о робним берзама, да берзе не би требало да имају јавна овлашћења, већ да би оне у потпуности требало да буду подвргнуте правном режиму приватног (трговачког) права у вези са обављањем својих функција. На тај начин за њих би престале да важе обавезе прописане ЗСПИЈЗ. Иако ова мишљења сматрамо оправданим, изгледа да још увек нису створене све претпоставке за њихову примену у законским решењима. Наиме, све док постоји (фактички) монопол берзе (финансијске или робне) на домаћем тржишту, оне своје послове обављају (бар једним делом) у јавном интересу и стога би требало и да буду подвргнуте оваквом режиму и датој контроли. Наиме, непостојање конкуренције ствара суштински „јачу“ позицију у односу на подносиоца захтева који нпр. тражи чланство на берзи, јер он нема могућност избора. Стога је датом лицу потребно пружити и појачну заштиту, мерену са аспекта јавног интереса. Иста напомена важи и за Централни регистар, чији сам назив указује на централизовану монополску позицију.

Међутим, чињеница да ови субјекти по постојећем систему имају позицију органа јавне власти и да подлежу обавезама из ЗСПИЈЗ, не значи да су они дужни да омогућавају приступ информацијама којима располажу и који представљају пословну тајну ових институција, али и других субјеката на које се оне односе. Примера за неразумевање оваквог става има у пракси Повереника за заштиту информација од јавног значаја. Тако нпр. подаци о трговању одређених лица морају остати тајни, јер то и јесте концепција реализације различитих законитих стратегија трговања. Наиме, подаци који су од интереса за јавност се иначе објављују на инернет страницама. У погледу података о конкретним трансакцијама, власништву и сл., лице које сматра да постоји одређена незаконитост (нпр. инсајдерско трговање, манипулације на тржишту, трансакције прања новца) требало би да покрене поступак код надлежних органа (нпр. Комисије за хартије од вредности, поднесе пријаву код јавног тужиоца), а не да се обраћа за добијање информације од јавног значаја по основу ЗСПИЈЗ, често са сасвим другачијим намерама, које се могу окарактерисати и као злоупотреба права у циљу остваривања недозвољених интереса.

V Стратешка опредељења на којима се заснивају ЗСПИЈЗ и ЗУП

Поставља се и питање односа института разгледање списа и обавештавање о току поступка предвиђено Законом о општем управ-

ном поступку (ЗУП)¹³ с једне, и слободног приступа информацијама од јавног значаја, са друге стране. Први институт се може посматрати као претеча другог, уз ограничења у погледу примарне сврхе, круга лица, врсте информација која се може добити и процедуре за реализацију предвиђеног права. Код првог института сврха је добијање информација о конкретном поступку у коме одређено лице учествује као странка, док је код другог института у питању добијање било које информације за коју јавност има оправдани интерес да је поседује. Дакле, према ЗУП код разгледања списка и обавештавања о току поступка, странка (или треће лице које учини вероватним свој правни интерес) остварује право увида и фотокопирања свих списка предмета одређене управне ствари, при чему се заправо врши увид у целокупан предмет, док према ЗСПИЈЗ тражилац тражи тачно одређену, односно конкретну информацију, те је потребно да у захтеву за оставаривање права на приступ информацији од јавног значаја наведе што прецизнији опис те информације. Затим, код разгледања списка и обавештавања о току поступка, неопходно је да одређено лице поседује страначку легитимацију, односно да се ради о поступку у коме се одлучује о његовим правима, обавезама или бар правним интересима, што код другог института није услов остваривања права. Потом, различит је круг информација које је предмет овог права, у првом случају само оне које су у вези са поступком решавања конкретне управне ствари, а у другом било која информација од јавног значаја. Коначно, другачија је процедура за остваривање права. Наиме, у првом случају предвиђени су кратки рокови и логично је да ће овај институт и даље користити странке ради омогућавања активног учешћа у поступку. Други институт, ће користити друга лица ради обавештавања о току поступка у коме се непосредно не одлучује о њиховим правима, обавезама и правним интересима, као и у свим другим ситуацијама када су им из било ког разлога доступне одређене информације.

Код односа ова два закона интересантна је чињеница да је практично лакше незаинтересованом лицу које није странка у поступку да дође до информације у вези са поступком другог лица по основу ЗСПИЈЗ (јер само подноси захтев за оставаривање права на приступ информацијама од јавног значаја) него заинтересованом лицу да изврши увид у предмет у коме је он најчешће странка у поступку (зато што мора доказивати свој правни интерес).

Такође, према ЗУП не могу се разгледати ни преписивати, односно фотокопирати: записник о већању и гласању, службени реферати и нацрти решења, као ни списи који се воде као поверљиви, ако би се тиме

13 Закон о општем управном поступку (*Службени лист СРЈ*, бр. 33/97 и 31/2001 и *Службени гласник РС*, бр. 30/2010).

могла осујетити сврха поступка или ако се то противи јавном интересу или оправданом интересу једне од странака или трећег лица. С друге стране, све чешће се подносе захтеви за добијање ових информација по основу ЗСПИЈЗ. Мишљења смо да би при одлучивању о овом питању требало имати у виду наведену одредбу ЗУП, повезану са одредбом ЗСПИЈЗ, која говори о потреби утврђивања претежнијег јавног интереса.

Dobrosav MILOVANOVIĆ, PhD

Associate Professor at the Faculty of Law, University of Belgrade

Lana JANKOVIĆ

Secretary General at the Republic of Serbia Securities Commission

ACCESSIBILITY OF PUBLIC INFORMATION ON FINANCIAL MARKET

Summary

In terms of the principle of transparency, public authorities are obliged to provide public access to their activities, according to the law governing free access to information of public importance (FAIPIA). FAIPIA under it involves information held by a public authority, resulting in activities or in connection with the activities of this body, and it refers to everything that the public has a legitimate interest to acquire knowledge. During its functioning public authorities create a lot of information or come into the possession of different information, where special importance have information that these bodies obtained in inspection or similar ways of control in different areas. These data, in addition to the information available to the public, are considered as business secret of Securities Commission. In connection with the fact that this information is secret, of importance is the provision of FAIPIA, according to which the right to free access to such information can be very subject to limitations prescribed by this law, if it is necessary in a democratic society for the protection of the serious injury of an overriding interest based on the Constitution or the law. The authors believe that the legal guarantee of confidentiality of official information obtained in the control of the financial markets should not be used to conceal illegal activities which violate the legitimate interests of citizens and public interest in the protection of vital value. Therefore, they have the opinion that there should be a right to access information about the illegal and irregular opera-

tions and treatment. On the other hand, they consider that bodies exercising public powers in the financial markets should also, on its own initiative, publish this data with the aim of regulation by (negative) reputation.

Authors present problems with regard to the possibility of use of legal remedies, and the inability of the body that in the first instance rejected the request for free access to information of public interest to institute administrative proceedings against the Commissioner. They also discussed the possibility of the participation of the person to whom the information of public interest concerns in the first instance before the competent public authorities, in the proceedings before the Commissioner, and the ability of this person to submit a claim for an administrative dispute against the decision of the Commissioner. The same issues were discussed and related to other public authorities with the information found in the possession of public authorities in the financial markets as a result of their cooperation and coordination.

The authors point out their position on mandatory public disclosure of inside information for which request for free access to information of public importance was submitted, whether by public authorities or by the Commissioner.

They also presented the position of other public authorities in the financial market such as BSE and the Central Registry. At the end of the paper the authors discuss the public policy issues underlying the FAIPIA and General Administrative Procedure Act.

Key words: transparency, public information, financial market.